

kresie wymienionych w nim przedmiotów. Dyplom ten, w razie zdawania egzaminu pedagogicznego przed inną Komisją, niż ta, przed którą kandydat składał egzamin naukowy, ma być podpisany przez prezesów i egzaminatorów obu Komisji. W tym wypadku dokumenty osobiste kandydata pierwsza Komisja przesyła drugiej.

§ 14. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może na wniosek Komisji egzaminacyjnej, opartej na opinii egzaminatorów odnośnych przedmiotów, uwolnić kandydata w całości lub w części od egzaminu naukowego — w razie wykazania się przezeń kwalifikacją naukową w sposób niewątpliwy, albo od egzaminu pedagogicznego — w razie wykazania wybitnego uzdolnienia zawodowego w ciągu dłuższej praktyki nauczycielskiej.

§ 15. Jeżeli wypracowanie domowe kandydata nie zostanie przyjęte, może kandydat zgłosić się powtórnie do egzaminu przed tą samą lub inną Komisją. Jeśli łączny wynik egzaminu klauzurowego i ustnego jest ujemny, może kandydat te dwie części egzaminu powtórzyć przed tą samą Komisją, nie wcześniej jednak, niż po upływie czasu przez nią wyznaczonego, a nie później niż po upływie dwóch lat; jeżeli kandydat chce być egzaminowany w późniejszym terminie lub przed inną Komisją, musi poddać się ponownie całkowitemu egzaminowi (wraz z wypracowaniem domowym). Komisja egzaminacyjna, reprobując kandydata po egzaminie klauzurowym i ustnym, może uwolnić go od powtarzania tych egzaminów z jednego przedmiotu (t. j. albo głównego albo pobocznego), w razie powtórnego zgłoszenia się do tych egzaminów.

§ 16. Obie części egzaminu pedagogicznego traktuje się i ocenia jako całość. W razie ujemnego wyniku kandydat może powtórzyć cały egzamin pedagogiczny, przyczem Komisja może uwolnić go od powtórnego zdawania filozofji, o ile egzamin z niej wypadł pomyślnie.

§ 17. Zgłaszając się do egzaminu powtórnego (naukowego lub pedagogicznego), winien kandydat wnieść ponownie przepisaną opłatę.

§ 18. Wymagania przy egzaminie, tryb egzaminowania i forma dyplomu określone zostaną w osobnym zarządzeniu.

§ 19. Nauczyciele szkół średnich ogólnokształcących lub seminarjów nauczycielskich, którzy ukończyli przy Państwowym Instytucie Pedagogicznym w Warszawie trzyletni Kurs Naukowy, względnie dwuletni Kurs Pedagogiczny, lub też dwuletnie studjum Pedagogiczne dla kandydatów na nauczycieli przedmiotów pedagogicznych, mogą aż do dalszego zarządzenia — uzyskiwać kwalifikacje zawodowe do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich przez zdanie egzaminu przed Państwową Komisją egzaminacyjną przy Państwowym Instytucie Pedagogicznym w Warszawie.

Egzaminy te podlegają Regulaminowi zatwierdzonemu przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 20. Świadectwo z egzaminów wymienionych w § 19 jest równoznaczne z dyplomem nauczyciela szkół średnich wymienionym w § 13 niniejszego rozporządzenia.

§ 21. Do uzyskania kwalifikacji zawodowej do nauczania śpiewu i muzyki w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich wymagany jest — aż do dalszego zarządzenia — egzamin przed wymienioną w art. 5 b. ustawy z 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 828) Państwową Komisją egzaminacyjną dla kandydatów na nauczycieli muzyki we Lwowie.

§ 22. Państwowe Komisje egzaminacyjne dla kandydatów na nauczycieli szkół średnich, o których mowa w art. 5 lit. e) ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 828), wymieniona w art. 5, lit. b) Komisja egzaminacyjna dla nauczycieli muzyki we Lwowie i wymieniona w art. 5 lit. f) Komisja egzaminacyjna przy Państwowym Instytucie Pedagogicznym w Warszawie, działają nadal, aż do dalszego zarządzenia.

Termin trzyletni wspomniany w § 2 ustęp ostatni niniejszego rozporządzenia liczy się dla Komisji wymienionych w art. 5 lit. e) ustawy od daty pisma Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, którem każda z komisji utworzono. Nominacje członków Komisji dla nauczycieli muzyki i komisji przy Instytucie Pedagogicznym zachowują ważność na okres czasu, na który zostały dokonane.

§ 23. Osoby, które w czasie od wejścia w życie ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 828) do wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, złożyły egzamin przed jedną z Komisji wymienionych w § 22 uważane są za posiadające kwalifikacje zawodowe do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich na zasadzie art. 1 ustawy.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *J. Mikułowski-Pomorski*

257.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 22 marca 1923 r.

w przedmiocie rozłożenia unifikacji wyrobów tytoniowych na stopniowe okresy.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziane w § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 916) ujednostajnienie sposobu produkcji papierosów i tytoniów krajanych tak w fabrykach rządowych jak i prywatnych, odracza się z terminu 1 kwietnia 1923 r. na czas późniejszy, który

ustanowi się osobnym rozporządzeniem Ministra Skarbu.

§ 2. Przy zgłaszaniu wyrobów tytoniowych celem uzyskania koncesji na dalszą fabrykację po myśli rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23 poz. 142) obowiązani są prywatni fabrykanci podać dokładnie wagę tytoniu w papierosach dla każdego wyrabianego gatunku, tudzież wymiary tychże papierosów (długość i grubość z osobnym uwzględnieniem ustnika).

§ 3. Podana po myśli § 2 niniejszego rozporządzenia waga tytoniu i rozmiary papierosów obowiązują fabrykanta przy dalszej jego produkcji przy czym od ustalonej wagi mieszanki tytoniowej w papierosach dopuszczone jest odstępstwo w maksymalnej wysokości 12% in plus, lub in minus.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

258.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 marca 1923 r.

w przedmiocie organizacji i zakresu działania Dyrekcji Ceł na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Na zasadzie art. 14 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65, poz. 391) i § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 91, poz. 846) w przedmiocie ustanowienia Dyrekcji Ceł, jako okręgowych władz II instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego—zarządza się co następuje:

§ 1. Na czele Dyrekcji Ceł stoi Dyrektor. Dyrektor jest przełożonym wszystkich urzędników i niższych funkcjonariuszy celnych i straży celnej w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł, jest odpowiedzialny za prawidłowy bieg czynności urzędowych z zakresu zarządu celnego w tymże okręgu Dyrekcji Ceł, sprawuje ogólne kierownictwo wszystkich spraw podległych Dyrekcji Ceł, czuwa bezpośrednio i za pośrednictwem wyznaczonych do tego urzędników nad czynnościami Dyrekcji Ceł, urzędów celnych i organów straży celnej, pilnuje ścisłego przestrzegania ustaw i rozporządzeń oraz dokonywa lustracji podległych mu urzędów celnych i organów straży celnej.

Zastępcę Dyrektora wyznacza Ministerstwo Skarbu na wniosek Dyrektora.

§ 2. Stosownie do charakteru spraw, należących do kompetencji Dyrekcji Ceł, dzieli się ona na wydziały: administracyjny, postępowania celnego, rachunkowy i kontroli fachowej.

§ 3. Do wydziału administracyjnego należą:

- 1) sprawy osobowe urzędników i niższych funkcjonariuszy Dyrekcji Ceł, urzędów celnych i organów straży celnej,

- 2) wymiar emerytur wymienionych w p. 1) funkcjonariuszy, tudzież wymiar zaopatrzeń wdów i sierot po tychże,
- 3) sprawy gospodarcze,
- 4) sprawy ochrony granic,
- 5) sprawy zawodowego wyszkolenia funkcjonariuszy celnych i straży celnej,
- 6) nadzór nad czynnościami straży celnej,
- 7) nadzór nad kancelarją, archiwum i biblioteką Dyrekcji Ceł.

§ 4. Do wydziału postępowania celnego należą:

- 1) sprawy związane z odprawą celną towarów i osób,
- 2) nadzór nad czynnościami urzędów celnych w zakresie szczegółowymi przepisami ustalonym,
- 3) wszelkie inne sprawy, pozostające w bezpośredniej łączności z postępowaniem celnym, z wyjątkiem rozstrzygania o należytem stosowaniu taryfy celnej (orzecznictwo taryfowo-celne) pozostającego w wyłącznej kompetencji Ministra Skarbu.

§ 5. Do wydziału rachunkowego należy:

- 1) prowadzenie rachunkowości wydatków Dyrekcji Ceł i ogólnej rachunkowości obrotów uskutecznianych przez podległe jej urzędy i organa,
- 2) kontrola rachunkowości i kasowości urzędów celnych,
- 3) otwieranie urzędom celnym przyzwolonych kredytów,
- 4) sporządzanie preliminarza dochodu i wydatków Dyrekcji Ceł i podległych jej urzędów i organów,
- 5) dokonywanie niespodziewanych rewizji kas i rachunkowości urzędów celnych przynajmniej cztery razy w roku,
- 6) spełnianie wszelkich innych czynności urzędowych, należących według instrukcji rachunkowo-kasowej do zakresu działania władz II instancji.

§ 6. Do wydziału kontroli fachowej należy rachunkowa i merytoryczna kontrola dokumentów celnych, dodatkowy wymiar i ściąganie należności celnych.

§ 7. Czynności manipulacyjne i archiwalne Dyrekcji Ceł pełni Kancelarja Dyrekcji w trybie szczegółowymi przepisami unormowanym.

§ 8. Kasą wpląt i wypłat Dyrekcji Ceł jest kasa urzędu celnego, istniejącego w siedzibie Dyrekcji Ceł.

§ 9. Ilość zatrudnionych w Dyrekcji urzędników (praktykantów) i niższych funkcjonariuszy państwowych stosuje się do każdorazowego zatwierdzonego etatu osobowego poszczególnych Dyrekcji.

§ 10. Uprawnienia zastrzeżone Ministerstwu Skarbu w § 8 i 10 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 11, poz. 64) przechodzą na obszarze b. zaboru rosyjskiego na Dyrekcje Ceł w Warszawie i Wilnie, zaś uprawnienia zastrzeżone w tych paragrafach izdom skarbowym we Lwowie i Krakowie — przechodzą na